

ΕΝΑ ΚΑΘΕ ΤΟΣΟ

ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΜΙΡΜΠΕΛ

ΜΙΑ ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΠΑΓΟΥΣ

Άναισθα στην παγωμένη έκτασι ξεχωρίζανε δύο μαύρα σημεία. Σέ λίγο τα σχήματά τους έγιναν καθαρότερα. Δύο άνδρες τυλιγμένοι σε παχιά γουναριά, κατέβαιναν σιγά-σιγά στέφροντας δυό ξεκινάρα.

Ήξενητμένοι απ' τόν πολύ δρόμο οι δύο σύντροφοι, έσταμάτησαν επί τέλους να ξεκουραστούν. Τί φοβερή πορεία είχαν κάνει! Έτσι που ήταν δυοιοι μ' άκοκκοδες, κανέλι δεν θ' άνεγγώριζε τους δυό ξεφρενητάς του Βόρειου Πόλου, τού Γάλλου Μωζέ και τού Γερμανού Μυλχάουζ. Και δυο ήταν αυτοί...

Τό πλοιο τους ή 'Ανάνα είχε συντριβή στους πάγοις. Οι σύντροφοι τους πέθαναν τής πείνας. Αύτοί, για να ζήσουν, έφργαν τα σκυλιά που έπαρναν τα ξεκινάρα. Και τώρα γυμνός εξάντλησι, έβλεπαν τρεις φοβερούς κινδύνους να τους άπειλοτον, τού κρύου, τήν πείνα και τίς άρκοκκοδες!

Γιά μία στιγμή ο Γάλλος σάβησι όδν αστασιμένος. Στο βάθος τού όρίζοντος τού φάνακσι πύ: διέκοικνε μία μαύρη άκατανόστη γραμμή, έπάνω στην όπαιαν άκτινοβολούσε ζωηρότερα τού άσημάσι φώς τού φεγγαριού.

— Η θάλασσα μού φαινόταν πώς εινε! ψιθύρισις γεμάτος χαρά.
— Ο σύντροφοί σου άνατινάχθηκσι και φώναζε.
— Στάσου, πάω να δω!

Ο Μυλχάουζ άρπαζε τού όπλο του κι' άπομακρύνθηκε. Ο Γάλλος έμεινε μόνος του, γεμάτος έλπίδα τώρα. Είχε φτάσει στις άρχες τού 1914 απ' τήν Εύρώπη, μαζί με τού σύντροφό του, και διην ήξευρε τίποτε απ' τού παγκόσμιο δράμα που είχε παιχθί. Και τώρα, ύστερ' από τέσσερα χρόνια, κατακτητής τού Πόλου, μαζί με τόν σύντροφό του, άρχισι να έλπιεί πάλι πώς θα ξανάβλεπε τόν τόπο του.

Μία στιγμή έξαστικά άκουσε κλαί σάν βασιριά βήματα.

Συ είσαι Μυλχάουζ; ρώτησε.
Ένα υπόκομο μοιχηρισμά τού άποκριθήκε. Ο Μωζέ τότε άνατινάχθηκε, άρπαζε τού όπλο του και γυρίζοντας πρός τά πίσω, βρέθηκε μπρός σέ μία τεράστια λευκή άσ κοκκίδα. Τήν σσημάδανε άμυσις και πυροβόλησε. Τό θηριο έβγαλε ένα μυκηθμό πόνου και τού άσπρο γουναρικό τού δερματός του βάρφηκε με μία λουριδά κόκκινη.

Η άρκοκκίδα είχε πληρωθί θανάσιμα. Τής έμεινε δυο άρκετή δύναμις για να έπιτεθί εναντίον τού έχθρού της. Πριν αύτό: τότε προέλαβι να τήν πυροβόλησι πάλι, τού θηριο τόν έφτασε, άναση-ώθηκε όλόφωρο και τόν έβριζε κάτω.

Μισοανγμένος ο Μωζέ αλαθάνηκε πώς έκανε λίγο-λίγο τίς δυνάμεις του. Μ' έλο του τού παχύ γουναρικό, έννοιωσε τα νύχια του θηριου να μη-γωνασι στις σκελες του και τού ήλθε λιποθυμία, άκριβός τή στιγμή που κι' η άρκοκκίδα έπεφτε έξηνη-τιλημιόν στό πλευρό του.

Στό μεταξύ αύτό ο Μυλχάουζ, ηηδώντας σάν τρελλός, έφρασε επί τέλους στην άκρη τής πολικής ήπειρου. Ναι, ήταν ή θάλασσα, άλήθεια έκει, ήταν ο δρόμος άνοιχτός στό γυρισμά!

Άρχισι τότε να χορεύει σάν μυσθισμένος. Σέ λίγο θάφθανε στό 'Αμβόθιο κι' ο κόσμος θά τόν υποδε-χότανε θριαμβεινικά, νικητή τού Πόλου.

Ξαφνικά, όμως, τού πρόσωπο τού έκοκκισότασε. Ομηθήκη έκλεινι τή στιγμή πώς διην ήταν μόνος του. Ένας άλλος συμμορφίζονταν τή όόξα του... Ένας άλλος, α!; Σπουδαίο πείσμα! Στην παγωμένη έκλεινι έρημιά μία σφαίρα ξεπασσέρει γρήγορα... Και τότε έδες ή όόξες θάτανε δίκες του! Άποφασιστικά ένγυσις οι λίγο κοντά στόν σύντροφό του. Κι' διαν είδε τού δράμα που είχε συμβηί, ή χαρά τού ξείσπασε άράσταση.

— Έκεينو που ήθελα να κάνω έγώ, πηθόθωσι, τόκανε μια άρκοκκίδα! Τόσο τού καλλίτερο:
— Άρπαζε τότε τίς κοινές προμήθειες και χάθηκε σέ λίγο στό βάθος τού όρίζοντος, πρός τή θάλασσα.
— Υστερ' από άρκετές περιπέτειες ο Μυλχάουζ μπόρεσι να ξαναγγυ-ρίσει στην πατρίδα του. Η Γερμανία όμως, που είχε ν' άντικρύσει τίς συνθήκες τού πολέμου, κάθε άλλο μπόρεσι να σκεφθί παρα μία επι-τυχημένη έκστρατιά στό Βόρειο Πόλο.

— Δην θ' άνικαταστήσουμε, βέβαια στό Βόρειο Πόλο τίς άποικίες που χάσαμε, τού έλεγαν.

Πέρασε, όμως καιρός και σιγά-σιγά τα δεινά τού πολέμου έληρομο-νυκτο. Ο Μυλχάουζ μπόρεσι επί τέλους να πείσι τήν κηβήνησι του, δυο μιλ καινούργια έπιτυχημένη έκδρομή στόν Πόλο, καθαρός Γερμα-νική, θά χάρι-ε στην πατρίδα μεγάλη ήθική ώφέλεια.

Ένανηγηθήκε τότε ένα μεγάλο και γερό πλοίο, ή 'Γερμανία' και ο Μυλχάουζ πήρε πάλι τού δρόμο τού Πόλου μαζί με 15 πατριώτες του.

Ο Μωζέ, όμως, διην είχε πεθάνει. Μία ώρα άργότερα απ' τού δράμα τόν άνακάληψε μία φυλή Έσκιμώων. Από ένγωμοσύνη αύτοί για τού σκοταμό τίς άρκοκκοδες, που τούς είχε κάνει μεγάλη όξε τθασι, τόν πηραν στις καλύτερες τους, τόν έγναν και τόν έκράτησαν μαζί τους. Ο Γάλλος έμεινε θάλογος και μη, γιατι διην είχε να κάνει τίποτε άλλο καλλίτερο ός που να φανερόντανε κανένα πλοίο.

Πέρασαν, όμως, μήνες, πέρασαν χρόνια, χωρίς να φανθί τίποτε και ο Μωζέ είχε άπελειωθί πώς θα ξανάβλεπε τήν πατρίδα του.

Μία μέρα ός τόσο ή φυλή τών Έσκιμώων βρέθηκε σέ μεγάλη άνα-

στάση. Τρεις Έσκιμώοι πού κνηγοδοσαν φώκες κάπου έκεί τριγόρω, είχαν ίδθί πέντε άνθρώπους, να προχωρούν κατά τή θάλασσα. Ίσωςεντί διν ήσαν βέβαια, γιατί καμμιά άλλη φυλή διν έμεινε σά περιχωρη. Η-σαν λοιπόν Ευρωπαίοι...

Μόλις είδοπαθήθηκε ο Μωζέ, έλαμψαν από χαρά τα μάτια του. Θα ξανάβλεπε, λοιπόν, κατιστόνους ανθρώπους, ξεφρενητάς χωρίς άλλο, και ίσως μαζί τους κατώθωνσι να γυρισί πίσω στην πατρίδα του.

Οι πέντε αύτοί άνθρώποι ήσαν οι μόνοι: πού είχαν έπιζήσει από τή άποστολή τού Μυλχάουζ. Μ' όλα τα Μυλχιστημονικά τους μέσα ή άποστολή αύτή, σαρώθηκε απ' τα χιόνια και τούς πύγους. Τα τρία τέταρτά της χάθηκσαν. Και ο άρχηγός, τρελλό, από λύπη, έβλεπε να τού ξεφεγγή πάλι ή έπιτυχία...

Λίγο-λίγο, όμως, δυο ξαναπερωθισε απ' τή μέρη που είχε περάσει και τήν άλλη τή φορά, θυμόταν τούς παληούς σθαμούσι.
— Σέ λίγο φτάνομε στή θάλασσα και τα βόσανά μας τελειώνουν!

Είπε στούς συντρόφους του.
— Ο Θεός να σέ άκούση, καπετάνι! άπάντησαν έκείνοι.
Ξαφνικά δυ' άν' αύτούς φώναζαν:
— Καπετάνι, Έσκιμώοι με τα ξεκινάρα τούς!
— Έκινάρα! Ένω άσε ο Μυλχάουζ άποφασιστικά. Η τύχη μάς βοηθί επί τέλους! Νά τούς σκο ώσομε άλους, να πάρουμε τα ξεκινάρα κι' έτσι να τελειώσουμε μία ώρα άργότερα!

Άληθινή μίχη άρχισι. Τόσσεσι από τούς Έσκιμώους σκοτωθήκανε. Ο πέμπτος π έλαβε να φύγη. Οι κακοτύχιοι ξεφρενητά τότε άρπάξαν τα ξεκινάρα, άέβηκαν σ' αύτά και έμασιτίωσαν δυο μπόροσαν δυνατώ-τερα τούς σκυλιούς.

Ο Μωζέ, όμως, άκουσε τούς πυροβόλιμους. Πήρε καμμώσους συν-τρόφους του με ξεκινάρα και έτρεξε. Στο όραμο συν-άντησε τού φράδα που τού διηγηθήκε δυα συνέβησαν.
— Όλοι μαζί τούς έκνηγησαν τούς κακοτύχους.

Κάτω έκεί στό άκρον τού όρίζοντος; και στην άκρογαλιά κοντά, ο Μυλχάουζ κι' οι σύντροφοί του διέκριναν τούς διώκτα: τους, που άρχισαν σιγά-σιγά να τούς φθάνου, γιατί τα δικά τούς τα σκυλιά ήσαν περισσότερο ξεκι-ύραστα. Βέλη άρχισαν σιγά-σιγά να σφυρούν γύρω τους. Οι διώκται τούς έπληροίαν πάντα περισσότερο. Ο Μωζέ μία στιγμή διέκρινε τόν παλιό τού σύντροφο.

— Ά, ύπάρχει θεία δικαιοσύνη! έφώναζε. Οι δυο μας τώρα θα κανονίσουμε μία χαρά τίν λογα-ριασμό μού έγινμ' έκκορμη!

Ο Μυλχάουζ άκουσε τή φωνή έκείνη και διέκρινε τόν έχθρό του. Δείαξε τότε άλους τούς άνδρας που να πυ σολήθωσι. Μφοικί σκυλιό τών Έσκιμώων κωτιώθηκανε. Ο Μυλχάουζ άφηκε να τού ξεφγγή μία κρανηή θριάμβου. Θα γύτωναν χωρίς άλλο ώρα...

Δην έπρόλαβε, όμως, να χαρή πολύ. Ένα φοβερό τόξιμα άκούσθηκε ξαφνικά και τού τεραστίου κομ-μάτσει τού πάγου άπάνω εις τού όποιον εδριόκοντο, άπο-σπάσθηκε απ' τήν ήπειρο κι' έκύλισε στην θάλασσα, πασανύοντας στην πείσι: του τούς πέντε Γερμανούς...

Δυο μήνες άργότερα ένα Νορβηγικό ίστιοφόρο πού περνούσε τυχαίω: από έκεί, παρέλαβε τού Μωζέ.

Έτσι ο ήρωα έκείνος τών πάγων μπόρεσι επί τέλους να ξαναγγύσθ στην πατρίδα του... Ζάν ντε Μιρμπέλ

Πήρε στα χέρια του τού όπλο του.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Η ΑΓΑΠΗ ΤΩΝ ΑΝΥΠΑΝΘΡΩΝ

Κάθε χρόνο οι άνυπαύθιοι βουλευται τής Άγγλικής Βουλής τών Κοινοτήτων παρακάθονται σ' ένα συμποσιό πού τού όνομά-ζουσι 'Ελληνικά (άγάπι). Στό φρεντινό συμποσιό παρεκάθησαν 42 άνυπαύθιοι βουλευται, επί συνόλου 615 μελών τής Βουλής τών Κοινοτήτων.

Ο άριθμός όμως, τών άνυπαύθων Έγγλέζων βουλευτών έλα-τάνεται κάθε χρόνο. Και τί τραπέζια των εινε μεγαλοκόμοι πολύ, οι συνδατημημένες διεν έχουν διόλου κέφι.

Ο λόρδος Μπάλφουρ, πού έχει όρκισθί να μη νωμερωθί ποτέ του εινε ο ταπεινός Πρόεδρος στις 'άγάτες' αυτές. Μία φορά τόν ρώτησε κά οιο: .

— Γι τι λόρδε μου, τα τραπέζια σας ειναι άνασφα έντελωδ; Μή-πως γιατι λείπει ή γυναικία;

— Ο Μπάλφουρ έσπευσε τότε να άπάντησι:

— Ά, όχι, διόλο! Δέν έχουμε όρεξι, γιατί ύποβλέπομε ο ένας τόν άλλο. Ο καθένος σκέπτεται άν ο διπλαγός του θά γίνη αύριο έπίκομος; και θά παν-ορευθί, κι' αύτό τού κόβει τήν όρεξι!

Άς σηματοθί τώρα, διτι εινε καμμιά φορά χαροκόμεις οι δι-καιολογιες πού προβίλλουν οι Άγγλοι βουλευται τού σομασιέου τών άγάνων διαν παντερώνασι. Ένας από αύτούς εινε μία μέρα στό λόρδο Μπάλφουρ:

— Τι να σάς πω, λόρδε μου. Οταν όρκιζόμουνα να πεθάνω άνυπαύθρος, διεν ειχα φαντασθί πώς θα ζούσα... ός τήν ήμερα τού γάμου μου.